

[REDACTED]
ul. [REDACTED]
[REDACTED]

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14j § 1 i 3 oraz art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 20 15r. poz. 613 z późn. zm.) w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014r. poz. 849 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku [REDACTED] z dnia 5 stycznia 2016r. i uzupełniającego wniosku z dnia 29 stycznia 2016r. o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie uznania czy tymczasowa pneumatyczna hala namiotowa (hala balonowa) podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości

stwierdzam

że stanowisko strony przedstawione we wniosku z dnia 5 stycznia i 29 stycznia 2016r. o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego jest prawidłowe

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 05.01.2016r., a otrzymanym w dniu 11.01.2016r., [REDACTED] zwróciła się o wydanie „opinii dotyczącej opodatkowania podatkiem od nieruchomości hali sportowej wybudowanej na gruncie dzierżawionym od instytucji budżetowej”. Pytanie dotyczyło kwestii czy powłoka pneumatyczna podlega dodatkowo opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, jako że - zdaniem Wnioskodawcy - nie jest trwale związana z gruntem i nie spełnia definicji budowli, ani tym bardziej budynku. Po wezwaniu organu podatkowego z dnia 18.01.2016r. do usunięcia braków formalnych wniosku, Wnioskodawca w uzupełniającym wniosku z dnia 29.01.2016r. wyjaśnił, że pismo z dnia 5 stycznia należy traktować jako wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podatku od nieruchomości.

Wnioskodawca podał, że halę sportową tworzy boisko piłkarskie (podatek od gruntu, na którym położone jest boisko piłkarskie płacony jest przez instytucję budżetową od której dzierżawią grunt) oraz zainstalowana nad nim powłoka pneumatyczna (balon), która jest powłoką sezonową, ściąganą na okres wiosenno-letni i nie jest trwale związana z gruntem. Zatem wnioskodawca uznaje, że ich hala balonowa nie stanowi budynku, ani obiektu małej architektury w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, jest tymczasowym obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 5 tej ustawy, niepołączonym trwale z gruntem, nie została wymieniona w art. 3 pkt 3 upb, a to powoduje, że nie można zaliczyć jej do

budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy i podatkach i opłatach lokalnych, co wyklucza jej opodatkowanie podatkiem od nieruchomości.

W dniu 14 kwietnia 2016 r. organ podatkowy wydał indywidualną interpretację przepisów prawa podatkowego, która wyrokiem z dnia 6 września 2016 r. (sygn.. akt I SA/Rz 531/16) została uchylona. Powyższy wyrok stał się prawomocny od dnia 25 października 2016 r., a jego doręczenie i zwrot akt nastąpił w dniu 04 listopada 2016 r. W uzasadnieniu wyroku sąd nie podzielił stanowiska organu interpretacyjnego.

W związku z powyższym organ podatkowy wydaje nową indywidualną interpretację podatkową działając na wniosek, o którym mowa na wstępie.

Z mocy art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych określenie „budowla” użyta w tej ustawie oznacza obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

W myśl natomiast przepisu art. 2 ust. 1 pkt 3 powyższej ustawy opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Definicji obiektu tymczasowego należy szukać w ustawie z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290). Pojęcie tymczasowego obiektu oznacza szczególną kategorię obiektów budowlanych będących w zależności od swego charakteru budynkami, budowlami lub obiektami małej architektury, które odpowiadają równocześnie kryteriom określonym w art. 3 pkt 5 ustawy Prawo budowlane, tzn. przeznaczone są do czasowego użytkowania w okresie krótszym od ich trwałości technicznej, przewidziane do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, bądź są obiektami budowlanymi nie połączonymi trwale z gruntem jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przykrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Definicja „obektu budowlanego” w prawie budowlanym została skonstruowana przy użyciu definicji budynku, budowli i obiektu małej architektury. Z brzmienia przepisu art. 3 pkt 1 wynika, że wyliczenie ma charakter wyczerpujący, zatem każdy obiekt budowlany można zaliczyć do którejś z trzech wymienionych kategorii. W orzecznictwie również utrwalili się poglądy, że przepis ten nie wprowadza nowej kategorii obiektu budowlanego, poza wymienionymi w art. 3 ustawy Prawo budowlane, a w celu ustalenia czy obiekt określany tymczasowy jest budynkiem, budowlą bądź obiektem małej architektury należy przeanalizować, czy spełnia kryteria określone w art. 3 pkt 2, pkt 3 bądź pkt 4 ustawy Prawo budowlane. W tym sensie odrębną kategorią obiektów budowlanych nie są „tymczasowe obiekty budowlane”. Te ostatnie są bowiem odmianą obiektów budowlanych wyodrębnioną ze względu na pewne specyficzne cechy, wobec czego również w kategoriach „budynków”, „budowli” czy też „obektów małej architektury” mogą mieścić się takie, które spełniają te cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi. Tymczasowe obiekty budowlane są tylko pewną odmianą w zbiorze wszystkich obiektów budowlanych (zob. Prawo budowlane Komentarz praca zbiorowa pod red. Z. Niewiadomskiego Wyd. C.H. BECK Warszawa 2007r. str. 40 i 53).

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie siedmiu sędziów w dniu 3 lutego 2014 r. podjął uchwałę II FPS 11/13, że tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy podatkowej, jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W uzasadnieniu tej uchwały NSA zaakceptował, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego wydany w sprawie P 33/09, że jakkolwiek nie budzi w zasadzie zastrzeżeń sformułowanie przez ustawodawcę na potrzeby regulacji Prawa budowlanego definicji „budowli” i „urządzenia budowlanego” jako definicji otwartych, których zastosowanie w praktyce wymaga nierzadko posłużenia się z analogią z ustawy, to nie sposób nie zauważyć, że te same definicje w odniesieniu do ustawy podatkowej nie mogą funkcjonować w identyczny sposób. Precyzyjnie ujmując z punktu widzenia standardów konstytucyjnych nie sposób zaakceptować sytuację, gdy jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości byłyby traktowane budowle w rozumieniu art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego nienależące do kategorii obiektów, które *expressis verbis* wymieniono w tym przepisie lub w pozostałych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, lecz będące obiektami jedynie do niej podobnymi. W dalszej części uzasadnienia NSA podkreślił, że w każdej sprawie dotyczącej ciężarów publicznoprawnych związanych z tymczasowym obiektem budowlanym niezbędne jest ustalenie, czy dany obiekt można zakwalifikować jako budowlę według kryteriów wskazanych w tezie uchwały.

Skład orzekający w niniejszej sprawie odwołuje się również do stwierdzenia, że unormowanie z art. 217 Konstytucji RP oznacza nie tylko obowiązek uregulowania kwestii wymienionych w tej normie w ustawie, ale także uregulowania w sposób odpowiedni dla ich specyfiki. Reguły demokratycznego Państwa prawnego sprawiają, że każda regulacja prawna ingerująca w prawa i obowiązki obywatelskie musi spełniać wymóg dostatecznej określoności. W wyroku z dnia 18 lipca 2013 r. sygn.. akt SK 18/09 Trybunał Konstytucyjny wskazał, że „zwłaszcza w przepisach podatkowych ustawodawca nie może poprzez niejasne formułowanie treści przepisów pozostawiać organom mającym je stosować nadmiernej swobody przy ustalaniu ich zakresu podmiotowego i przedmiotowego, a podatnikom stwarzać niepewność co do ciężących na nich obowiązków”. Z zasady określoności wypływa wymóg uregulowania wszystkich elementów stosunku podatkowego w akcie rangi ustawowej w sposób dostatecznie precyzyjny i jasny.

Uchwała NSA, wyroki Trybunału Konstytucyjnego dotyczące zasad określoności przepisów daninowych uprawniają do stwierdzenia, że w przypadku tymczasowych obiektów budowlanych, jeżeli taki tymczasowy obiekt budowlany został wymieniony wprost w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego to musi być on wymieniony również w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub innych przepisach tej ustawy oraz załączniku do niej, aby mógł być zakwalifikowany jako budowa w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy podatkowej. Zatem warunkiem przyjęcia, że tymczasowy obiekt budowlany podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jest jego wymienienie wprost w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego.

Powłoka pneumatyczna jest wymieniona wprost w art. 3 pkt 5 Prawa budowlanego, natomiast nie jest wymieniona wprost w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego.

Biorąc zatem pod uwagę zasady określoności prawa daninowego i pewności potencjalnego podatnika trudno przyjąć, że powłoka pneumatyczna jest budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy podatkowej.

Na tle przedstawionego stanu faktycznego i prawnego stwierdzam, że stanowisko Wnioskodawcy jest prawidłowe.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Pouczenie : Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2012r. poz. 270). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy), w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy).

PREZYDENT
Miasta Krosna
Piotr Przytocki

Otrzymują:

[Redacted]
[Redacted]

Adres korespondencyjny:

[Redacted]
[Redacted]

2.A/a

h14